

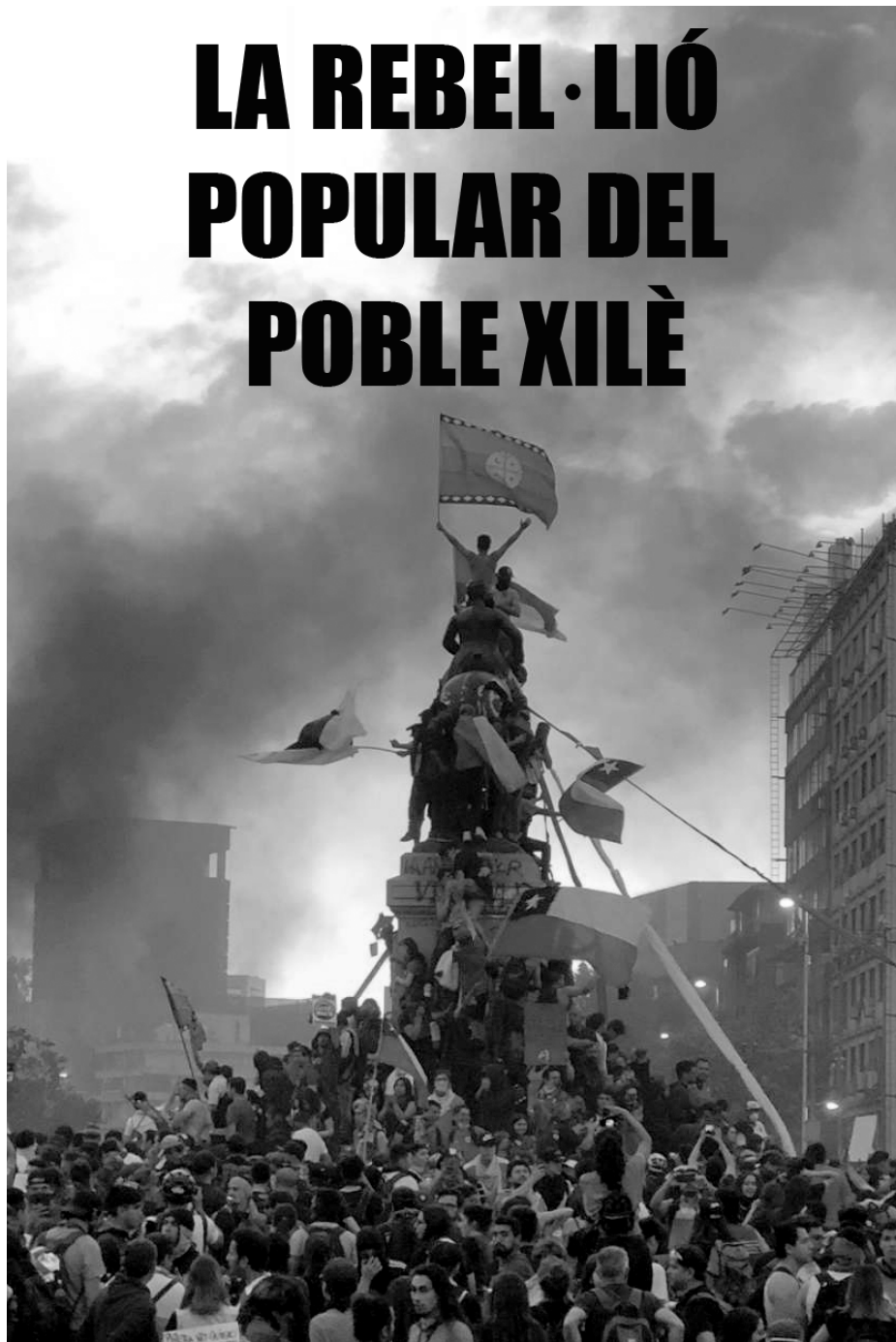
Presentación

La revolució actual a Xile forma part d'una onada d'insurreccions que han esclatat al 2019: Líban, Hong Kong, Algèria, l'Iraq, l'Iran, Haití, Equador, Xile, Colòmbia, en un rebuig massiu contra els plans d'austeritat que imposen els governs i l'FMI i per reivindicacions democràtiques davant estats creixentment repressius.

A Amèrica Llatina, grans mobilitzacions van respondre la progressiva misèria a Veneçuela i Nicaragua, a Haití contra el govern i es va donar la semi-insurrecció a Equador, que va tombar l'augment de preu de la gasolina dictada per l'FMI. La capital va ser presa pel poble indígena, amb la CONAIE al capdavant i el suport del moviment estudiantil, treballadors i sectors populars, obligant al govern de Lenin Moreno a fugir de la ciutat per uns dies. Els aixecaments es van estendre com la pólvora i van arribar a Xile, acabant amb la falsa imatge de l'oasi xilè que pretenen donar la burgesia i l'imperialisme. Els pobles s'aixequen per dir prou als plans de misèria, vinguin de governs de dreta o de la suposada esquerra, a Haití, Veneçuela, Nicaragua, Bolívia, Equador, Xile o Colòmbia.

Xile travessa, a data del tancament d'aquest suplement, el seu 75è dia de revolució, i continua. La van iniciar la joventut secundària per l'augment de 30 pesos de metro, però la va seguir tot el poble treballador que exigeix la fi de govern Piñera, que tan sols busca una resposta repressiva, i d'un règim que encara conserva les seves arrels en el cop de Pinochet.

LA REBEL·LIÓ POPULAR DEL POBLE XILÈ

Els ulls d'Amèrica Llatina i del món estan pendents del que passi als carrers de Santiago i la resta del país. Un avanç de la mobilització popular, amb la caiguda de Piñera i aprofundint la crisi del règim, serà un alè de lluita i esperança per a tots els pobles i els i les treballadores.

Aquest suplement es el fruit del viatge del nostre company a portar la solidaritat de Lluita Internacionalista.

3 gener 2020

Xile: Una revolució en curs.

“No són 30 pesos, són 30 anys”

El govern de Piñera va anunciar la pujada de 30 pesos en el preu dels passatges del transport col·lectiu, dies després el país va explotar en el major procés de lluita de les últimes dècades. El profund descontentament social amb el model econòmic i la constitució de Pinochet va cobrar forma als carrers de país ... i era molt més que aquests 30 pesos.

La desigualtat, la corrupció l'abús empresarial.

Xile ha estat presentat, durant aquests darrers 30 anys, com l'exemple d'estabilitat econòmica i social d'Amèrica Llatina. Capitalistes de tota mena venien usant aquest mite per explicar els beneficis de privatitzar els drets socials i les riqueses naturals, així com d'una constitució repressiva que limita el dret a protesta i vagues obreres, entre altres reaccionàries lleis.

Mentre l'imperialisme i els grans grups econòmics xilens es beneficiaven de grans utilitats, el poble s'enfonsava cada dia més. Un trànsit lent i dolorós que es va fer insostenible. El país compta amb un dels índexs per càpita més alts de la regió, i amb un historial gairebé nul de crisis econòmiques i socials en les últimes dècades. No obstant això, les famílies treballadores viuen en un país diferent.

La relació entre els sous i el cost de la vida va totalment en detriment del poble. La meitat de la classe treballadora guanya US \$ 458 o menys, el 70% guanya US \$ 655. Segons dades del govern, una família de 4 persones és pobre si guanya menys d'US \$ 628 dòlars. Realitat especialment dura, si considerem que, a Xile, pràcticament tots els drets socials han estat privatitzats.

Com han pogut sobreviure milions de persones si aquestes són les dades dures de la realitat econòmica de les famílies treballadores? Endeutant-se. Segons el Banc Central, les famílies estan endeutades en el 70% dels seus ingressos. Els deutes bancaris per finançar els habitatges, els crèdits universitaris, els deutes amb cases comercials per comprar menjar o productes de primera necessitat, electrodomèstics o un gran etc. S'han fet una càrrega insostenible.

Aquesta realitat no s'atura amb l'arribada de la vellesa. La privatització del sistema de jubilacions ha portat a una catàstrofe social. Jubilats i jubilades viuen amb pensions de misèria, afectades a més per l'alt cost dels medicaments i la salut. A banda d'aquest sector social, estan el més de milió d'estudiants universitaris que estan endeutats en milers de dòlars amb els bancs. Per tot arreu, el país és ple de deutors que no poden viure dignament amb els seus salaris.

Al costat d'aquesta crisi social, se sumen la greu crisi ecològica que està deixant a amplis sectors de país sense aigua o afectats greument per la contaminació. Una dinàmica que devora drets socials,

qualitat de vida, expectatives personals i esperances de viure millor.

Una explosió social sense precedents.

D'una banda, l'absoluta majoria del país es veu afectada per la descomposició capitalista. Des dels sectors més empobrits, arribant a professionals i classe mitjana. De l'altra banda, un empresariat grollerament ric, recolzat per corruptes polítics de dreta i centreesquerra. Des de la dictadura de Pinochet,

passant pels “governos democràtics”, tots han defensat sense cap embut els interessos de les multinacionals i els empresaris nacionals.

El descontentament social no tan sols va créixer massivament entre el poble, sinó que a més es va escampar com la pesta negra per sobre totes les institucions. El govern, el parlament, l'Església, les forces armades i la policia, els partits tradicionals i els corruptes dirigents sindicals i socials són rebutjats. Per primera vegada, en dècades, el descontentament va acabar per explotar en tot el país i ho va fer contra tots. Els mecanismes de control social, des de la repressió fins a les maniobres

de dirigents polítics i socials corruptes no van servir per contenir la lluita.

A dos mesos i mig de començada la lluita, aquell convuls 18 d'octubre, el descontentament social i les manifestacions continuen. El govern de Piñera, desplomat i agònic, només ha pogut ser sostingut per un acord de tot el règim polític per evitar la seva caiguda. Estratègia que ha foradat els fonaments del poc prestigi amb què se

internacionalment un caos a Santiago, tancant estacions de metro a l'horari de sortida de la classe treballadora.

Contra tot pronòstic, centenars de milers van començar a protestar prenent les estacions de metro i enfrontant-se als Pacos. La violenta jornada es va propagar als barris, amb massives cassolades (colpejar olles com a mostra de descontentament). A la matinada, la capital es va omplir de barricades

Xile. Aquesta fita va provocar la sortida dels militars dels carrers, i l'expressió més clara de la profunditat de la crisi social i política.

Des d'aquest dia, la Plaça Itàlia va ser batejada com a Plaça Dignitat pels manifestants. Des d'aquest dia, cap divendres ha deixat d'estar ocupada pels qui lluiten. Durant el primer mes i mig, cap dia van poder evitar les protestes al lloc. Massives, espontànies, i profundament radicalitzades.

La repressió, que s'ha cobrat 29 morts, 360 mutilats d'un o dos ulls per perdigons, centenars de milers ferits per perdigons o altres mètodes de repressió dels Pacos, més de 2000 presos i preses polítiques, i 16 mil processats judicialment per lluitar. Xifres que en res han minvat la força incontrolable de les manifestacions.

Contra aquesta repressió, va sorgir l'autodefensa. La Primera Línia, grups de manifestants que, amb escuts, càmeres antigues, cascs, pedres i pals, s'han transformat en l'heroica defensa de les marxes i ocupacions de places. Al costat d'ells, piquets organitzats de salut, dels que recullen pedres per enfrontar la repressió, dels que porten aigua i menjar per mantenir forta la primera línia, i una infinitat de tasques que s'han anat creant cada dia.

Plaça Dignitat ha estat el principal escenari d'aquesta gesta heroica. Amb ella, la Plaça Resistència a Valparaíso, la Plaça de la Revolució a Antofagasta, i centenars de barris, places i carrers arreu del país. On sigui hi ha hagut, hi ha i hi haurà protestes. Que com mai, s'han transformat en l'orgull de qui les duen a terme, els que se senten representats per elles i que les creuen necessàries. Aquest cop ... som milions.

*Rainier Rios, Oso
Dirigent del MST Chile
Secció de la UIT-QI*

La Primera Línia

sostenen aquestes mateixes institucions.

Plaça dignitat i la història d'una gesta heroica.

Durant una setmana, estudiants de secundària van desafiar l'alça del preu dels passatges, evadint el pagament a les estacions de Metro. En comptes de pagar, centenars d'estudiants saltaven en massa els torniquets. Piñera va decidir acabar, brutalment, amb aquesta forma de manifestació que guanyava enorme simpatia.

Durant tota aquesta setmana, es van succeir imatges a les xarxes socials de violents arrests i repressió contra estudiants a les estacions de metro. La valentia meravellosa d'aquests primers joves va anar guanyant adeptes amb cada acte de violència dels Pacos (la policia). El divendres 18 d'octubre Piñera va voler liquidar el procés, provocant

i la situació es va fer incontrolable per Piñera. A les 6 am el president declarava l'Estat d'Emergència, i per primera vegada en dècades va treure als militars als carrers. Aquest dia dissabte la lluita es va escampar com la pólvora per tot el país. El govern va haver de declarar Estat d'Emergència a les principals ciutats, davant l'evident avanç de protestes històriques a tot el país.

Durant la setmana de l'18 a l'25 d'octubre, Piñera i els empresaris van tractar de contenir les massives protestes amb repressió i tocs de queda. Per la seva banda, les masses van començar a desafiar els tocs de queda als barris formant assemblees i protestant en les hores prohibides. El 25 d'octubre es va convocar una marxa contra la repressió, només a Santiago més d'un milió i mig de persones es van ajuntar a la plaça Itàlia (centre de la capital) i altres tants milions a tot

Any nou de lluita en la Plaza de la Dignidad

150 mil persones es van abraçar en arribar les 00:00 hores del 2020. Gens estrany per any nou, però aquesta vegada les abraçades van ser a Plaza Dignidad, l'epicentre de la revolució xilena.

El govern de Piñera es manté per terra. Les enquestes més optimistes li donen 11% de suport i més del 80% de rebuig. Amb ell, van en caiguda lliure *carabineros* i militars, el congrés, l'església, els partits tradicionals i els mitjans de comunicació massius. Des del 18 d'octubre, el país és travessat per protestes que compleixen gairebé dos mesos i mitjans posant en qüestió el model econòmic i la constitució de Pinochet.

Aquesta descomunal força que ha provocat "un terratrèmol polític i social", és la que va portar a centenars de milers de persones a congregar-se a Plaza Dignidad a Santiago, a Valparaíso, Concepción i moltes ciutats del país. Els carrers i les places, que han estat escenari de la lluita, són també espais per a assemblees, activitats solidàries, i com no... per a donar-nos la primera abraçada de l'any.

"Ens va costar tant trobar-nos, que no volem deixar-nos anar mai més", es llegia en una de les parets als voltants de la Plaça. Abans de les 00:00, i després, milers van anar arribant entre riures i cànctics.

Poques hores abans, centenars de persones havien preparat un sopar per a l'heroica Primera Línia, amb brindis i commemoració a les i els caiguts. Aquest ànim de lluita i festeig va omplir els carrers fins a la matinada.

Va començar 2020 i el nou any ens va trobar, de nou, als carrers. Aquest serà un "estiu calent", ningú creu que les mobilitzacions es calmin durant el període estival. Un preàmbul que manté inquiet al govern, que espera la reactivació de la lluita per al març, quan els estudiants comencin les classes.

Com en aquests gairebé 80 dies de lluita, l'MST, la secció xilena de la UIT-CI, va estar present aquest any nou a Plaza Dignidad i d'altres llocs del país. Feliços de continuar cridant "Fora Piñera" al costat de centenars de milers de dones, joves, treballadors i estudiants. La lluita continua, i amb ella la revolució que està remouent Xile.

MST

Sobre l'"Acord per la Pau Social i la Nova Constitució".

En ple ascens de la mobilització amb la gran manifestació i la vaga del 12N, el Govern està acorralat. Ha sortit a ajudar-lo el Parlament, amb la firma de l'acord "Per la pau social i la nova constitució" del 15 de novembre. Ho han subscrit Piñera i la UDI amb DC, PPD, PS, PR1 i una part del Frente Amplio (Comunes, Revolución Democrática i Boric, dirigent de Convergencia Social, que ha signat sol i ha provocat la ruptura). El PC no ratifica l'acord, però diu que participarà en el plebiscit.

L'acord estableix un calendari que coincideix amb els dos anys que li queden a Piñera en el Govern:

Abril 2020. Plebiscit per a preguntar si es vol o no canviar la constitució.

Octubre 2020. Elecció dels constituents, coincidint amb les municipals i regionals.

Només es prendran **acords** de modificació si són aprovats per **dos terços dels diputats**.

Es farà un **nou referèndum** sobre els canvis acordats amb vot obligatori.

L'acord legitima el govern de Piñera, repudiat per la mobilització. No estableix cap mesura de millora de la situació concreta.

Nota

1 UDI, DC Democràcia Cristiana; PPD, PS, PR

Extractes de la Cinquena Declaració de la Asamblea Autoconvocada del Barri Yungay

Contra les Noves Lleis que Criminalitzen la Protesta Social

Davant l'aprovació en general, a la Cambres de diputats i senadors, del projecte de llei que tipifica com a delictes els mètodes de protesta social, declarem:

1) Repudiem aquest nou atac per part de Govern i parlamentaris de la dreta, ex *Concertación* i sectors del *Frente Amplio* (CS, RD i FRVS) i independents, els quals van aprovar el projecte; així com també l'abstenció còmplice de parlamentaris PPD, PS, Comuns, PC i FRVS. Ningú que hagi permès el seu avanç, aprovant-lo abstenint-se, està al costat dels sectors mobilitzats. S'està amb els que lluiten, i pel compliment de les nostres demandes socials, o en contra, avalant la repressió, sostenint l'herència de la dictadura i, ara també, llevant-nos el dret a la manifestació, llibertat d'associació i de reunió.

...

2) Es promou un "Acord per la Pau" enganyós mentre s'enforteix la repressió ...

3) Les legítimes demandes del poble han tingut com a única resposta engrunes, nous subsidis a privats, repressió brutal i violacions ... dels DDHH, mantenint .. a Piñera a la presidència a costa de desenes de mortxos, milers de feridxs, desapareguts/des, violència sexual i de gènere, i milers de presos.

4) Les aturades en sectors estratègics són mètodes de lluita propis dels i les treballadorxs i imprescindibles per aixecar demandes socials en un país on el dret a vaga i negociació col·lectiva són restringits, i el dret a sindicar-se en sectors públics no existeix.

5) El llançament d'elements i talls de carrer responen a la necessitat d'autodefensa davant la força policial desencadenada ...

6) Entendre com a delictes la presa d'espais públics o privats ... és l'herència antidemocràtica de la dictadura contra la qual lluitem.

7) Els saquejos a locals comercials són una excusa per desencadenar encara més la repressió. La responsabilitat i participació de grups de narcotràfic, forces d'ordre públic, personatges de dreta i sectors contraris a les manifestacions és ignorada ...

El saqueig capitalista que mercantilitza recursos bàsics, destrueix el medi ambient ... evadeix impostos, priva de drets socials i que acaba amb la sobirania real del nostre poble, en canvi, es protegeix i justifica.

8) El poble no ataca el poble. Col·laborem amb bombers, personal del SAMU, grups de rescatadors i brigades de voluntarixs, ja que són els i les nostrxs aliats/des davant la repressió desfermada. És la policia qui obstaculitza la seva acció i ataca indiscriminadament. No oblidem com va morir Abel Acuña a *Plaza Dignidad*.

9) Fem una crida a aprofundir la protesta social i avançar cap a la vaga nacional, per frenar les lleis criminalitzadores i lluitar amb unitat pels drets socials que l'elit i la seva classe política ens neguen.

Santiago 7 de desembre de 2019

La repressió del Govern Piñera

29 morts oficials, més les víctimes en els incendis de supermercats, algunes d'elles prèviament tirotejades per la policia.

Més de 16.000 ferits en les protestes, dels quals 360 son lesions oculars per la utilització de perdigons de plom i bales de goma.

S'investiga l'ús de gasos prohibits contra els manifestants i d'incorporar un 80% de plom en les bales de "goma".

Hi ha més de 2.000 manifestants en presó preventiva i centenars de denúncies de tortures, entre els més de 20.000 detinguts i detingudes.

Més de 60 denúncies de violacions a comissaria. *Aministia Internacional* i *Human Rights Watch* han documentat la violació sistemàtica de drets humans.

Però el Govern reforça la repressió amb un paquet de mesures repressives d'urgència:

Llei "antisaqueos" i "antibarricadas". Amb l'excusa d'endurir les penes contra els saquejos, inclou la penalització de tot tipus d'ocupacions, siguin de terres (contra els mapuches) o d'instituts de secundària (contra els estudiants). Tipifica com a delictes, a més, la construcció de barricades o paraitzar el transport. Va ser aprovada al Congrés el 4 de desembre per àmplia majoria (127 a favor, 7 en contra i 13 abstencions). Sis dels diputats del Partit Comunista es van abstenir i només un va votar en contra, mentre que el Front Ampli votà majoritàriament a favor, amb només 3 abstencions i un vota en contra. Tots dos partits van votar contra l'article sobre les barricades. Ara passa tramitació al Senat.

La llei "anticapucha" buscarà sancionar aquells que oculten

la cara durant els "desordres públics". És a dir, el simple mocador per protegir-se dels gasos lacrimògens és motiu de condemna.

La llei de zones estratègiques permetrà l'exèrcit de prendre directament l'ordre públic en infraestructures públiques sense necessitat de decretar l'estat d'emergència i amb la impunitat que suposa el fet de no haver de donar comptes davant els tribunals civils.

A totes elles cal afegir el decret 321, que endureix les condicions per accedir a la llibertat condicional.

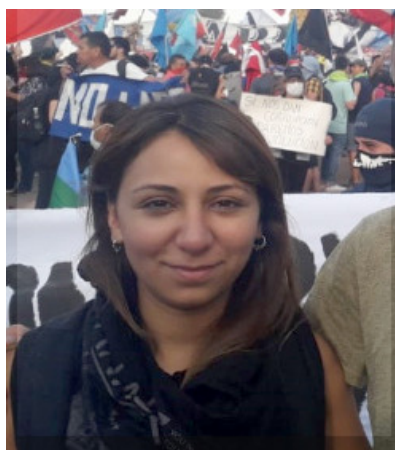
El 3 de desembre el Ministeri d'Interior aprovava una inversió de 96 milions de dòlars per a dotacions del cos de Carrabiners, la meitat a càrrec de l'estat i l'altra finançada pel Fons Interamericà de Desenvolupament.

Es posa en marxa la Coordinadora 18 de Octubre

“Els presos i preses polítics estan organitzats i hem començat a ajuntar als familiars”

Parlem amb Carolina Gutiérrez, familiar d'Alejandro Carvajal, de 19 anys, detingut el 8 de novembre després de participar a les manifestacions de Santiago. Participa a la Coordinadora per la Llibertat dels i les preses polítiques Octubre 18.

Quina informació teniu de la situació dels i les preses?

Sabem que hi ha al voltant de 300 presos polítics a la presó Santiago 1. Estan bastant organitzats amb un reglament intern, prenen decisions conjuntes i comparteixen les ajudes de les famílies. Després de la presència d'organitzacions de drets humans per a demanar informació, van començar a posar presos comuns en les mateixes cel·les, presos que no comparteixen l'organització dels polítics. Aquesta és una preocupació de les famílies, ja que els presos comuns no participen de l'organització.

Els presos han patit repressió com despullar-los, mantenir-los tancats durant 12 hores, deixar-los sense menjar o mantenir-los en calabossos insalubres en condicions paupèrrimes. Ens deixen

veure'ls només un cop a la setmana i màxim dues persones. Una comunicació tan escassa augmenta l'angoixa de les famílies, perquè no sabem el que veritablement està passant o si el que ens explica és tot el que els passa o només el que li deixen dir. Sembla que no puguem fer res.

Com va sorgir la iniciativa d'organitzar-se en la coordinadora?

Companys/es del barri Yungay, de l'MST, ens van proposar d'organitzar-nos. Però és difícil, ja que no ens coneixem més enllà de trobar-nos a la porta de la presó. Vam començar a reunir-nos unes poques famílies, vam fer una roda de premsa i portem una pancarta a les marxades. Costa coordinar-se amb altres famílies, ja que tenen por per represàlies a la feina. Volem ajuntar les famílies de la presó de Santiago 1 per a després estendre-ho a altres presons. També amb les que han patit pèrdua ocular o se'ls han violat els seus drets humans, perquè en tots aquests casos cal exigir una reparació.

Heu rebut suport de les assemblees autònomes?

Des del primer moment en què es van assabentar de la detenció del meu cosí, l'assemblea de barri Yungay ens va donar molt suport i ha inclòs l'alliberament dels presos polítics entre les seves demandes. Tenen un marc amb la foto del meu cosí, que és veí del barri. Aquest és un barri de lluita de molts anys. Estan disposats a deixar-nos una seu o algun centre cultural per poder fer reunions. També vam rebre ajuda de l'assemblea del barri Brasil.

Quina crida feu a la solidaritat dins i fora de Xile?

Exigim al govern que reconegui que són presos polítics, el seu alliberament immediat, judici i càstig als culpables de les violacions de drets humans, i la reparació en forma d'indemnització. I que se'n vagi el govern genocida de Piñera.

Hem fet una crida com a coordinadora per unir-nos amb totes les famílies i a la solidaritat. Fem una crida també als mitjans internacionals perquè cal explicar el que passa a Xile i per la defensa dels drets humans.

Campanya internacional en suport a les preses i presos polítics a Xile, i en rebuig a la violació dels drets humans.

Des de fa un mes i mig, Xile està remogut per massives mobilitzacions en contra de la desigualtat social, les privatitzacions, la corrupció i el saqueig. Milions han qüestionat en els carrers el model econòmic i la constitució imposats en la dictadura de Pinochet.

Contra aquest massiu clam popular, el govern imposa una repressió violenta i sistemàtica. Una vintena d'assassinades i assassinats, centenars de mutilats que han perdut un o els dos ulls a causa de balins disparats per carabineros, al costat de milers que han estat tirotejats. Les detencions il·legals, les tortures contra detinguts, abusos sexuals, violacions, i la ferotge repressió diària contra un poble que no retrocedeix.

La política repressiva de Piñera ha buscat criminalitzar les mobilitzacions empresonant a milers de manifestants, reforçant la funció de la presó com una perversa eina de control social que cerca castigar la pobresa, la dissidència i als que lluitem.

Segons dades de la Fiscalia Nacional de Xile presentats el 30 de novembre, la xifra de persones que van passar per audiència de control i detenció

és de 30.102, d'aquests 20.217 van ser formalitzats, i 1.957 han quedat en presó preventiva. Cada dia de lluita suma més processats i detinguts.

Com a familiars i amics/gues dels i de les preses polítiques de l'explosió social del 18 d'octubre, al costat de diferents organitzacions, col·lectius i individualitats compromeses en aquesta lluita, convidem a conformar una coordinadora àmplia, que aglutini el reclam de llibertat immediata.

Denunciem que aquestes detingudes i detinguts són l'altra cara de la violació dels drets humans del poble xilè. Són, per tant, preses polítiques segrestades per les forces repressives de l'Estat de Xile.

Exigim el seu alliberament immediat; al costat del reconeixement nacional i internacional de la seva condició de presoners/es polítics/ques; la consideració del règim carcerari d'acord a la seva condició política i la reparació immediata a totes les famílies afectades, a través de judici i càstig als carabineros i militars violadors de drets humans.

Rebutgem l'aplicació arbitrària del paquet de lleis repressives per part del govern de Piñera i sumem també

a les nostres demandes la fi del decret 321, que posa condicions per a la llibertat condicional.

Fem una crida a subscriure aquesta declaració a dirigents socials, estudiantils, sindicals, polítics, feministes, ambientalistes i a tots i totes, a coordinar una campanya (internacionalista) mundial en suport a les preses i presos polítics a Xile, que rebutgi rotundament la violació sistemàtica dels drets humans i la repressió imposada pel govern.

¡¡LLIBERTAT IMMEDIATA ALS I LES PRESONERXS POLÍTICXS !!!

Coordinadora per la Llibertat dels i de les Presoneres Polítics Octubre 18

Més informació al seu facebook: <https://www.facebook.com/Coordinadora18deoctubre/>

Envia comunicat de solidaritat a través de facebook o el seu correu: coordinadora.prisioneros.octubre@gmail.com, amb còpia a info-li@telefonica.net

Proposta de comunicat de solidaritat:

Manifestem la nostra solidaritat amb els i les preses polítiques i les seves famílies. Exigim que cessi la repressió que està exercint el govern de Piñera contra les legítimes demandes del poble xilè. Rebutgem la complicitat de la comunitat internacional i, molt directament, la del Govern espanyol que està enviant unitats especials per a la formació dels carabineros.

*Per la Llibertat immediata de tots els detinguts.
Ple reconeixement de la seva condició de presos polítics.
Judici i càstig als carabineros i militars violadors de drets humans.*

Prou a la complicitat del Govern espanyol amb la repressió de Piñera

El dia 25 de novembre, Piñera va comunicar que el cos de *carabineros* rebrà assessoria professional de les policies del Regne Unit, Espanya i França «per poder enriquir l'estratègia i el procediment operatiu, per poder millorar els mecanismes de control de l'ordre públic i donar un millor resguard als nostres compatriotes». Les revoltes han deixat 29 morts i més de 2.000 ferits, amb denúncies dels organismes internacionals, inclosa l'ONU, de vulneració de drets humans.

L'endemà la policia francesa desmentia la seva implicació: "En aquest moment no estem cooperant amb les autoritats xilenes en assessorament sobre mètodes per mantenir l'ordre, i tots els projectes que puguin haver-se planificat estan

posposats ". No obstant això, les autoritats espanyoles accedeixen a enviar agents antiavalots de les Unitats d'Intervenció Policial (UIP).

El dia 2 de desembre, amb motiu de la inauguració de la Cimera del Clima COP25 a Madrid, Sánchez manifesta el seu suport sense fissures al president xilè davant les protestes socials. En una entrevista el dia 5 de desembre a ràdio Pauta, l'inspector i portaveu de la Unió Federal de la Policia Espanyola, Serafín Giraldo, referint-se a l'experiència al País Basc i Catalunya, diu que "a Espanya

mai hem utilitzat balins, fem servir pilotes de goma i si que estem ajustats a un protocol d'actuació ". Així mateix, va recomanar la infiltració de policies en les manifestacions com un mètode "legítim, eficaç i bàsic" i ha afegit que és una cosa que haurien d'incloure en la instrucció que rebran els *carabineros*.

Josep Lluís del Alcázar i Fabregat

ENERO 2020

INTERNACIONAL

MST 11

LUCHA INTERNACIONALISTA DE LA UIT-CI EN EL ESTADO ESPAÑOL

Joseph Lluís Alcázar, dirigente de Lucha Internacionalista y de la UIT-CI, recientemente visitó Chile para solidarizar con la lucha de su pueblo. A su paso

El nostre company, va estar donant solidaritat en la roda de premsa dels familiars de detinguts que es constituïen en Coordinadora (esq). També va donar una xerrada, a proposta dels nostres companys del MST, sobre la situació a Catalunya en la *Plaza Dignidad* (centre) i va participar al costat dels nostres germans en les mobilitzacions massives.

A la foto, apareix amb el "Negre Matapacos": el gos real es va fer famós perquè en anteriors mobilitzacions, no fugia, sinó que enfrontava als *pacos* -*carabineros*-; el gos va morir però la història va quedar i el fan aparèixer a Primera Línia.

El periòdic del MST de gener, dóna compte d'aquesta solidaritat. Ara cal seguir donant-los tot el suport a la seva lluita!!

La resistència maputxe

Parlem amb la Maria Inés Paranguinao.

¿Quines serien les principals reivindicacions del poble maputxe?

El *Walmapu* és el nom que se li dona al territori maputxe originari, tant a Xile com a l'Argentina. Entre les persones maputxes de l'argentina i de Xile sempre es van mantenir intercanvis i tenim el mateix problema.

Al 1880 l'exèrcit xilè va envair la nostra terra, i ho van anomenar la pacificació de l'Araucanía a Xile i la pacificació de la Pampa a l'Argentina. Ens van prendre terres i bestiar, i van provocar un genocidi matant a centenars de milers de maputxes. Després de la usurpació van arribar els colons, que van comptar amb l'ajuda de la força pública per poder sotmetre'ns i seguir desallotjant als maputxes de la seva terra. Utilitzaven als maputxes com mà d'obra sense salari, només a canvi de menjar. Molts maputxes van morir de gana o es veien obligats a vendre les seves joies i les seves terres per menjar, quan no eren

directament els *carabineros* els que les hi prenien. Hi va haver molts enganys perquè els maputxes firmassin les vendes i després els *carabineros* n'expulsaven els maputxes. Els colons van anar adquirint cada vegada més extensió de terreny fins a convertir-se en grans terratinents. Van empobrir la nació maputxe i la van tancar en reduccions, que són petits terrenys en els que viuen les nostres comunitats.

També van arribar els jesuïtes per evangelitzar-nos en la fe cristiana, prohibint exercir les creences ancestrals maputxes, i així vam anar perdent o amagant una part de la nostra espiritualitat. I també se'ns va prohibir la llengua, que es va mantenir a la clandestinitat. Però es va anar perdent quant molts maputxes van haver de marxar a altres ciutats per buscar feina.

Per això l'exigència del retorn de les terres ancestrals la dirigim a l'Estat xilè i a l'Estat argentí. Reclamem la nostra llibertat i la nostra independència. No volem seguir sotmesos a l'opressió de l'Estat i del capitalisme. Demanem l'autodeterminació.

Has citat el nom de lluitadors assassinats i de presos. ¿Podries explicar la repressió que viu el poble maputxe?

El maputxe mai ha deixat de lluitar. Durant els últims 15 anys en la democràcia, el maputxe ha alçat cada cop més la seva veu i com a resposta, el govern ha augmentat la repressió. Han estat assassinats per la policia, a les lluites per la recuperació de territoris, 16 joves. I als que defensaven els rius o espais naturals contra empreses transnacionals contra el propi govern, se'ls ha criminalitzat, empresonat, hi ha hagut assassinats encoberts i muntatges policials per aplicar-los-hi lleis antiterroristes.

¿Com continua al *Walampu* l'aixecament popular contra Piñera?

La nostra lluita exigeix justícia i per això compremem les demandes de la revolució del poble xilè. Els polítics han fet lleis descaradament al servei dels empresaris i el poble ha dit prou, essent els estudiants qui va iniciar la revolució. Amb uns sous indignes, la pujada de 30 pesos era un abús. I és què els mateixos que abusen dels xilens han abusat del poble maputxe.

Hi ha nombroses banderes maputxes a les marxes, ¿creix la solidaritat?

Hem vist que les banderes maputxes moltes vegades les portaven els xilens i agraïm aquest gest, però encara falta més comprensió sobre la història que ens engloba als dos pobles, donat que als xilens se'ls oculten les seves arrels ancestrals maputxes, perquè la majoria del poble xilè és mestís. Això facilitaria la solidaritat i el reconeixement del deute històric.

Les dones a l'avantguarda

El moviment de dones sorgeix a Xile en el 2016 amb el *Ni una menos* que va tenir mobilitzacions de 100.000 dones als carrers de Santiago i centenars de milers a la resta del país. Es va repetir en el 2017 davant de casos de violència molt greus, com el de Nabila Riffo, a la qual se li van treure els ulls. També va haver-hi un contagi de la mobilització de l'Argentina amb la mateixa consigna de *Ni una menos*. Des de l'inici va tenir un component espontani i juvenil molt important, sense una direcció política clara.

El maig del 2018 van sortir les dones universitàries a prendre les cases d'estudi demandant que les cases d'estudi fessin protocols contra la violència que sofrien en aquestes institucions. Es va prendre com a base les assemblees, que van durar fins a tres mesos. El Frente Amplio, que té una àmplia majoria en la direcció del CONFECH (Confederació Nacional d'Estudiants Xilens universitaris), primer no va fer gens de cas i quan les dones van començar a unificar el moviment en l'àmbit nacional contra el Ministeri d'Educació, van negociar d'esquena al moviment amb les rectories per a aixecar les assemblees

amb petits acords per universitat.

Uns mesos més tard, es conforma la Coordinadora feminista 8 de març amb moltes activistes independents però amb un pes del Frente Amplio, que anomena a la Primera Trobada Plurinacional de Dones. Es va realitzar el desembre del 2018 amb l'objectiu de acordar un pla de lluita cap a la vaga general feminista del 8 de març. Però en l'assemblea final en la qual s'havia de resoldre, el Frente Amplio boicoteja l'assemblea per a evitar la votació i el caràcter de la vaga feminista.

El 8 de març del 2019 va ser el de major participació superant les 200.000 dones a Santiago i centenars de milers en la resta del país. La Coordinadora no torna a cridar a accions que centralitzessin el moviment.

Va arrencar l'esclat, però no hi ha demandes específiques de la lluita de les dones, perquè la Coordinadora, en el marc de la MUS, no les impulsa. Però es comencen a organitzar assemblees de dones que també participen de les assemblees per barris, encara que sense una coordinació d'aquestes. El 25, dia de la no-

violència contra la dona, totes les assemblees feministes van confluïr en massa en la manifestació de la Plaça de la Dignitat i de la resta del país, fent visibles les demandes del moviment de dones.

En aquest context, apareix un grup d'estudiants universitàries de Valparaiso que van crear una performance anomenada "un violador en el teu camí", per a denunciar les pràctiques repressives de la policia xilena i la responsabilitat de Piñera. Immediatament, es multipliquen les rèpliques de la performance en tot el país. I ràpidament s'estén a tot el món per les xarxes socials. Aquest ressò internacional realimenta la lluita de les dones a Xile i es convoca davant l'Estadi Nacional, centre de detenció i tortura de la dictadura, una gran performance amb participació de totes les edats.

Va ser aclaparador i emocionant estar entre 20.000 dones de totes les edats amb la determinació que juntes podem canviar-ho tot. La ràbia contra els *pacos* [policies], els jutges i especialment contra Piñera es va expressar en només un crit ressonant a les parets de l'estadi nacional.

Suyai Vilariño

5/12/2019 davant l'Estadi Nacional. 20.000 dones a la performance "Un violador en el teu camí" contra el govern Piñera, els *pacos* i l'Estat.

La classe obrera i els Sindicats

La classe obrera xilena té una llarga tradició i, fins al cop de Pinochet, va jugar un paper de direcció en el moviment, arrossegant rere seu la pagesia. En els moments més àlgids, després de la vaga nacional d'octubre de l'72, els cordons industrials van ser organismes de poder obrer, per fora del control de la CUT, es van organitzar territorialment i van arribar a organitzar la producció, controlar els intercanvis d'entrades entre les fàbriques i la distribució davant del boicot econòmic de la patronal, mentre els ministres comunistes del govern d'Allende feien el possible per tornar el control als antics propietaris.

Amb la derrota, després del cop de Pinochet i la forta repressió que el segueix, això és destruït. L'obsessió de la dictadura és tallar la tradició de lluita de la classe obrera. Aplicant una legislació laboral per atomitzar el moviment obrer, prohibint la CUT i controlant les direccions sindicals. Disgrega el moviment per empreses, prohibint la negociació per branques d'indústria, imposant una reglamentació de vaga que només podrà realitzar-se en la data en què es realitza la negociació col·lectiva, necessitant prèvia autorització.

Fins i tot la patronal pot reemplaçar als vaguistes legalment, de manera que ridiculitza el poder de la vaga. Molta d'aquesta legislació segueix vigent.

Vaga estibadors de Valparaíso

Aquestes últimes dècades, hi ha hagut un procés de recomposició del moviment obrer, començant pels sectors estatals, com els mestres, que han fet fortes mobilitzacions (vagues de fins a 60 dies), també els portuaris que per la seva ubicació aconseguen

tenir molta unitat a l'hora de paraitzar els ports, és un dels gremis més radicalitzats.

Els sectors de mineria que són estratègics, la columna vertebral de la qual és la gran mineria. Una de les majors empreses és l'estatal CODELCO (Corporació del

coure), on hi ha hagut vagues freqüents en els últims anys perseguint millors condicions laborals. La gran mineria privada ha aconseguit superar la producció estatal de coure, i allà s'han format sindicats per fora de la CUT. A *La Escondida*, la mina de coure més gran del món, prop d'Antofagasta, es van realitzar aturades també per millores laborals.

La burocràcia sindical de la CUT està dominada pel PC, el PS i secundàriament per la DC, burocràcia que manté una relació estreta amb els governs burgesos de torn per mantenir la pau social. Agrupen no més del 5% dels i de les treballadores. Hi ha altres centrals menors, però el que determina el moviment obrer és la dispersió en múltiples sindicats d'empresa, dirigits per petites burocràcies sindicals molt proclius a acords amb la patronal, sense consulta a l'assemblea.

Aquesta situació en els últims anys començava a estar qüestionada per activistes, que volen canviar aquestes direccions.

Amb l'esclat, aquest procés s'accelerará.

Xile: rècord en desigualtat social

Amèrica Llatina, que no és la regió més pobra del planeta, però ha passat a ser la més desigual, és a dir, és la regió en la que la distància entre pobres i rics és més gran, i Xile està al capdavant d'aquesta desigualtat. En un recent estudi sobre les desigualtats a les ciutats llatinoamericanes, dirigit per Usama Bilal investigador de la Universitat de Drexel, afirma: "en el cas de Santiago de Xile ens va sorprendre la magnitud del problema" i cita: "Una dona que resideix en una de les zones menys afavorides de Santiago de Xile viurà divuit anys menys que una altra dona que viu en la mateixa ciutat, però en un barri més ric." En aquest mateix sentit, el 2015 Xile va tenir el major coeficient de Gini, que mesura la desigualtat entre els 35 països de l'OCDE, seguit per Mèxic, els Estats Units i Turquia. Això situaria a Xile com el país més desigual entre països rics i com el sisè més desigual en l'àmbit mundial.

Aquesta desigualtat es comença a gestar amb el cop d'Augusto Pinochet, quan sota una brutal repressió, es va imposar un model ultraliberal: retallades dràstiques en serveis públics, tot pot ser privatitzat i regulat segons la llei del mercat. La

salut, les pensions i l'educació també es van convertir en un negoci. La fi de la dictadura en 1990 no va canviar el full de ruta econòmic, que havia quedat lligat i ben lligat en la constitució de 1980. Disset anys de dictadura militar i els trenta següents amb

El fracàs del sistema de pensions privades

Xile va ser exemple a seguir en la privatització del sistema de pensions públic. El va implementar Pinochet el 1981, quan va destruir el sistema públic a costa de retallar tots els serveis públics i gastar un 180% del PIB per finançar el sistema de les AFP. Va conservar una caixa pública per als militars. Com explica Andy Robinson en un recent article publicat a la Vanguardia (*El model de pensions que era un exemple, avui camina cap al fracàs*), el sistema de capitalització de pensions està basat en un sistema d'estalvi forçat que ha canalitzat milers de milions de dòlars al capital financer. "En aquests gairebé quaranta anys de privatització, segons ha analitzat la Fundació Sol a Santiago, els 230.000 milions de dòlars -equivalents al 70% del PIB xilè- canalitzats des dels estalvis forçats cap al sistema financer, han caigut com manà del cel per als bancs i les grans empreses nacionals i multinacionals agrupades al voltant d'una poderosa oligarquia. Hi ha financers xilens, però el 75% del capital de les AFP és nord-americà. El grup estranger que més s'ha beneficiat del sistema amb més de 7.000 milions de dòlars és el banc espanyol Santander."

Un dels més actius defensors de les AFP ha estat José Piñera, germà de l'actual president. Prometia que les pensions amb aquest sistema permetrien cobrir el 80% del salari, però la realitat és que vuit de cada deu jubilats xilens reben una pensió mensual de només 310.000 pesos (uns 370 euros). Segons la Fundació Sol, el 50% cobra una mitjana de només 180 euros al mes. Amb aquestes pensions de misèria, molts són els pensionistes que han de tornar a la feina. Un dels precedents a l'actual esclat social ha estat el moviment **"No més AFP!"**.

pseudo-democràcia, sense una ruptura real amb la dictadura, provoquen la situació actual.

La dictadura va reduir la despesa en educació gairebé un 30%, va municipalitzar l'educació primària i secundària i va avançar en la seva privatització, amb la introducció del finançament compartit (pagament de quotes) que segreguen els centres en funció de les possibilitats de les famílies, i el finançament públic, que es fa en relació a l'assistència i no per les necessitats. El cost de les universitats xilenes és el més alt després dels EUA, i això obliga la gran majoria d'estudiants a endeutar-se per a poder estudiar. Pel que fa al sistema sanitari, un 20% està en mans de les ISAPRE, companyies asseguradores privades (algunes són filials de les Health Maintenance Organizations o HMO dels EUA), que absorbeixen el 43% de les despeses sanitàries; la resta es reparteix entre centres sanitaris privats subvencionats i una xarxa pública col·lapsada i sense recursos.

Xile suposa la cinquena economia a llatinoamericana i el productor de coure, liti i iode més gran del món, així com d'altres productes com el raïm fresc, les nabis, les prunes, les pomes deshidratades, el salmó, les truites... El coure continua sent la columna vertebral de les exportacions amb el 50% del total i el 92% de les

exportacions mineres. Mentre l'economia creixia un 5 % real anual de mitjana, entre 1990 i 2015, Xile es posava com a exemple d'eficàcia i de creació de riquesa.

del 26%. Les exportacions xilenes, que havien retrocedit una mica més del 6% al llarg del 2019, van caure fins al 12% interanual al novembre, enmig de les protestes, segons xifres del Banc Central. Segons l'última enquesta d'ingressos de l'Institut Nacional d'Estadística de Xile, en 2018 el sou mitjà era de 573.964 pesos xilens al mes (uns 694 euros). Però la realitat és que més de la meitat de la població activa cobra un salari igual o inferior a 400.000 pesos (uns 484 euros). La situació és encara pitjor per a les dones, que tenen un salari mitjà de 343.234 pesos (uns 415 euros). El mateix passa amb les pensions (mireu el requadre). Quan cauen els salaris i les pensions, aquests

no poden continuar pagant els serveis bàsics, i es posa en evidència la falta d'un sector públic que disminueixi les desigualtats i que va ser desmantellat: educació, sanitat i serveis socials.

Josep Lluís del Alcázar i Fabregat

Notes

Sobre el model de desenvolupament, escriu Javier E. Rodríguez Weber, professor del Programa d'Història Econòmica i Social¹

¹ <https://www.infobae.com/america/america-latina/2019/11/09/mitos-y-verdades-de-la-desigualdad-en-chile-hasta-que-punto-explica-el-estallido-que-sacude-al-pais/>

Per una nova alternativa política perquè els treballadors, les assemblees i el poble governin

Presentem a continuació part d'una llarga xerrada que vam sostenir amb Rainier Rius "Oso". Oso va ser president de la Federació d'Estudiants de la Universitat Alberto Hurtado. Actualment participa de l'Assemblea Yungay i és part de la Direcció nacional del *Movimiento Socialista de las y los Trabajadores*, secció xilena de la UIT-QI.

"Per triomfar, tenim una gran tasca que fer: construir entre els i les lluitadores, una nova direcció política que estigui disposada a lluitar fins al final per les nostres més sentides demandes. Que defensi la democràcia que sorgeix des de baix i estigui disposada a despullar la falsa democràcia dels rics i corruptes. Que estigui disposada a enfrontar i derrotar als empresaris -el veritable poder a les ombres- i als ianquis, treballant perquè governin els treballadors, les assemblees i el poble".

Vostè diu que sense l'ajuda dels parlamentaris Piñera hagués caigut.

Exacte. La nit del 25 d'octubre Piñera era contra les cordes. Milions de persones a tot el país van desafiar i derrotar l'estat de setge, el toc de queda, els militars i els *carabine-*

ros. Una petita empenyeta i Piñera hagués caigut.

L'acord "per la pau i la democràcia" va ser el suport polític que Piñera necessitava per seguir reprimint i ho va aconseguir.

Però el PC no va signar l'acord i molts grups del FA tampoc?

Hi ha dues maneres de traïr. La de Gabriel Boric és la més descarada perquè va contribuir amb la seva signatura a l'acord. Però hi ha una altra forma de traïr menys directa. Es traïx quan la majoria del poble exigeix la caiguda del Govern i aquesta demanda es desconeix per reivindicar només una Assemblea Constituent.

El "pacte per la pau i la democràcia" va ser una maniobra del piñerisme per seguir reprimint.

No volen canviar la constitució, però el govern estava tan en crisi que va comprendre que l'assemblea constituent tal com se l'oferien els parlamentaris, de manera descaradament tramposa, retallada i lluny de l'esclat, era un salvavides i no un compromís de canviar la constitució. El PC i el FA (*Frente Amplio*) van contribuir a aquesta maniobra, tot i que després ho van criticar parcialment.

És veritat. El poble els ha identificat a tots com a traïdors ...

... El poble va despertar i sap que la dreta i l'oposició parlamentària governen per sostenir aquesta injusta situació. Sap que això també ho fa el PC i el FA.

Tant la dreta com la Nova Majoria han governat pels grups econòmics.

... És així. I els grups econòmics, juntament amb les transnacionals, són els que estan darrere de tots els polítics que han saquejat a país. El que és terrible és que han comptat sempre amb el suport de dirigents sindicals, com Bàrbara Figueroa de la CUT, o dirigents estudiantils i socials que mai han volgut enfrontar-los, ja que viuen d'aquest sistema corrupte. La MUS¹ no és un front de lluita democràtic. Són les velles direccions que segueixen actuant per derrotar la nostra lluita i col·laborar amb els polítics perquè tot segueixi igual.

Una de les coses que més va cridar l'atenció és la seva crida a formar un nou moviment polític ampli i de lluita. Ens pot explicar de què es tracta?

Els carrers, que han estat escenari de la nostra lluita, plantegen la necessitat d'unir a totes i tots els que ens hem compromès genuïnament per construir un futur millor.

Què significa unir-nos? Vol dir no deixar d'anar al carrer, ja que la lluita és essencial, però no n'hi ha prou només amb això.

Hem d'ampliar la nostra organització perquè el poder del poble que va despertar i que hi ha al carrer es reafirmi amb milers d'assemblees de barri, amb sindicats autoconvocats i lliures de buròcrates, amb assemblees estudiantils de lluita. Organitzar-se, reflexionar i decidir democràticament és necessari per triomfar.

Aquest doble poder que és ampli, però que organitzativament és encara embrionari, ha de créixer, centralitzar per convocar lluites cada vegada més àmplies i batalles més decisives. Finalment, estem lluitant per posar fi al govern i hem de ser conseqüents.

Hem de proposar-nos construir una direcció política nova àmplia i de lluita per instal·lar un nou govern amb els únics que governaran en favor del poble i els treballadors, els de baix i els que avui estan lluitant.

Qui la de construir?

Ha de sorgir de la unitat de les i els companys que fem aquesta lluita als carrers, als barris, les assemblees, els col·legis i les marxades. Hi ha molts grups i semi grups que avui mateix s'estan formant al llarg de tot el país.

Nosaltres creiem que els que ens traïxen són uns quants. Són els dirigents que estan feliços amb gestionar un sindicat com un feu personal o tenir un lloc parlamentari. Els que els agrada seure amb els empresaris per sentir-se importants i reconeguts per això.

L'àmplia majoria mai s'ha venut. Són milers de companys nous i altres milers de vells quadres d'esquerra, lluitadors honestos i combatius que segueixen en la lluita i han

repudiat als seus vells dirigents traïdors.

D'alguna manera, no tan clara, òbviament, el FA també es va proposar construir una cosa nova, però va resultar una completa farsa. Què hem de fer per no fracassar? Quines haurien, segons vostè, ser els límits d'un moviment com el que proposa?

El FA va ser i és un partit instrumental el veritable fi del qual, va ser aprofitar una reforma menor de sistema electoral per guanyar càrrecs parlamentaris. Va ser un partit que implícitament portava l'etiqueta d'alguna cosa diferent, però que en realitat ni pel programa ni per activitat ho va ser. Per això aquest aixecament els va agafar al

costat oposat dels que van sortir a lluitar. Mentre la base es sumava a la lluita, els dirigents es van afanyar a sostenir a Piñera i la seva repressió i a desviar la lluita a l'assemblea constituent tramposa.

Primer: Tots hem de participar de les seves decisions més importants.

Segon: Hem de definir que la nostra construcció està amb els que lluiten i als carrers. Entre els més explotats, els més oprimits per aquest sistema.

Tercer: El nostre objectiu ha de ser que els treballadors i treballadores, les assemblees i els pobles originaris governin.

Què han de fer els que entren en el MST?

Nosaltres estem compromesos amb què es formi aquesta nova alternativa política. La nostra lluita és per aconseguir la major unitat dels

que des el 18 d'octubre estem als carrers.

Ens hem proposat organitzar a totes i tots els nostres amics i amigues, familiars, companyes i companys de treball i estudi, i qui estigui per construir una nova direcció política. Els proposem fer una reunió a la setmana per discutir política, i organitzar activitats per seguir aportant a la lluita. La nostra crida és als companys que han tingut el coratge de manifestar-se, construir una barricada i enfrontar la repressió perquè junts posem en marxa aquest moviment.

La meua opinió és que no hem de permetre que ho facin altres. Hem de ser nosaltres i ara.

I als que van ser o són encara dels vells partits d'esquerra em permeto recordar-los que No són vostès, van ser els seus dirigents els traïdors. Vostès han de trencar amb aquests vells partits i posar-se en la primera línia de la formació d'aquest nou moviment.

Si volen entrar al MST, la nostra porta està oberta per rebre'ls. Si volen sumar-se a alguna cosa nova comptaran amb tota l'ajuda que requereixin per part nostra i de cada nou company i companya que ingressi a l'MST.

Opción Anticapitalista 73, gener 2020, premsa del MST Secció xilena de la UIT-QI

Notes

¹Mesa de Unidad Social, formada pels principals dirigents sindicals, estudiantils, associacions pel medi ambient, feministes i de drets humans. Amb un predomini en la direcció del PC i el Frente Amplio

